

У спасительні дні, що передують святу Різдва Господа нашого Ісуса Христа, хочеться більш щиро вознести молитви до Препоблагословенної, Котра є Джерелом нашої радості і спасіння, Котра послужила великій Тайні Боговтілення.

В акафістному піснеспіві Церква символічно називає Богоматір Зорею, яка провістила Сонце, тобто нашого Спасителя, Променем розумного Сонця, Світилом незаходимого Світла, оскільки Божа Матір просвіщає нас світлом Свого Сина, просвіщає усіма шляхами і засобами. Згадаємо про один з них - святий храм.

У житті Приснодіви Марії храм Божий був невід'ємною частиною великого приготування до Богоматеринства. Коли Пресвятій було три роки, батьки, праведні Іоаким і Анна, виконуючи дану Богові обітницю, привели отроковицю у Храм. Там Діву Марію зустрів первосвященик Захарія. Виконуючи веління Боже, він увів її у Свята Святих, місце, куди раз на рік міг входити лише первосвященик. У храмі Богоотроковиця перебувала в спілкуванні з Ангелами, там же було виткано ту Божественну тканину, котрою належало огорнути Господа.

У тому святому місці Пречиста Діва віддалилася від гріховної скверни і наблизилася до ангельського світу заради заспокоєння в Бозі. Тому введення Діви Марії у храм є образом іночеського посвячення, прийняття ангельського образу. Через деякий час Первоінокія перевершить цей ангельський образ, бо Вона стане Богоматір'ю, «чеснішою Херувимів і славнішою без порівняння Серафимів».

Тож тільки святий храм гідний був стати її оселею. Пречиста Діва освятила Собою образ іночеського предстояння перед Богом. Старозавітний храм був єдиним богоносним місцем на землі, як «скінія присутності Божої», як дім Божий. Тут людина зустрічалася з Господом. Слава Божа наповнювала скінію і храм Соломонів. Свята Святих містила ковчег Завіту, огорнений крилами Херувимів, де чути було голос Божий (Числа, 7, 89). Водночас старозавітний храм був прообразом грядущого богоявлення у світ. Істинним місцем богопоселення, храмом Божим мала стати сама людина. І ним стала Діва Марія - вмістила Невмістимого.

Сама ж Богородиця є храмом у Храмі, його істинна Свята Святих, одухотворений Божий ківот. Поява Діви Марії у храмі знаменувала собою межу обох Завітів, Старого й Нового. Вона завершила перший і відкрила другий. В особі Пресвятої Богородиці знаходиться таке місце на землі, куди може прихилитися небо.

Але, роздумуючи про небесне, не будемо забувати і про земне. Пріснодіва була і є людиною, і її служіння також було людським.

Пренебесна висота досягалася Дівою Марією жертвним шляхом. Його вказав для усіх нас Божий Син. Пріснодіва пройшла цей жертвний шлях: спочатку батьки принесли в жертву Богу Пречисту Діву, а потім уже Сама Богоотроковиця принесла власну жертву - дочірню любов до Храму, Свою чистоту і непорочність.

Введенням у храм Богородиця закликає і нас усіх прийти до цієї святині. Як і Вона, ми повинні приносити в жертву свою молитву і любов.

Багато дів супроводжували Божу Матір у священну оселю - Божий храм. До цієї процесії, яку очолила Преблагословенна Діва, приєднуються у віках всі християни, бо християнське життя - це і є безперервний рух до храму і через храм - в Небесний Єрусалим.

Володимир

Митрополит Київський і всієї України,

Предстоятель Української Православної Церкви